

Chương 6

Kể từ lần bị phạt đó, suốt năm năm học tiểu học sau này, bạn nhỏ Vệ Bắc của chúng ta không làm cán bộ lớp thêm một lần nào nữa.

Sau khi biết cậu con trai lại gây chuyện, phải ra khỏi ban cán sự lớp, Vệ Đông Hải tất nhiên lại cho cậu một trận đòn nên thân. Kể ra phụ huynh của Vệ Bắc đúng là kiểu bạo lực điển hình, cứ có chuyện là chỉ biết đánh con. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hình thành nên tính cách bướng bỉnh của Vệ Bắc.

Không làm cán bộ lớp nữa, Vệ Bắc lập tức hiện nguyên hình, trở về với thân phận một phần tử khủng bố - sát thủ lớp học khét tiếng. Còn Diệp Sơ vẫn tiếp tục an phận làm tròn trách nhiệm của một cô nàng lớp trưởng. Một mặt, Diệp Sơ nhận được vô số lời khen từ các giáo viên, mặt khác, cô bé phải tiếp tục chịu đựng sự quấy rối muôn thuở của cậu bạn Vệ Bắc.

Nếu trong cặp sách không bỗng dưng bị nhét một con vật kì lạ nào đó thì sách giáo khoa của cô bé cũng bị nhét vào ngăn bàn của một bạn nào đó trong lớp. Dĩ nhiên những trò ấy chưa đủ để khiến Diệp Sơ tức giận. Điều khiến cô bé khó chịu nhất chính là việc thằng con hư nhà họ Vệ kia suốt ngày giật đuôi sam manh!

Đã thế kĩ thuật giật tóc của Vệ Bắc càng ngày càng điều luyện. Để tránh bị cắn một lần nữa, cứ mỗi lần giật xong là cậu ta bỏ chạy. Dần dà trong lớp xuất hiện thêm mấy bạn nam học theo thói hư ấy, hùa nhau bắt nạt lớp trưởng.

Hôm đó, Diệp Sơ đang làm bài tập toán thì bạn tóc lại bị giật một cái. Cô bé ngoái lại nhìn thì thấy Vệ Bắc đang đứng cách đó không xa, thản nhiên trò chuyện với các bạn như không có gì xảy ra. Cô bé đứng lên, tiến lại gần chỗ cậu, cảnh cáo: “Này, cậu đừng giật tóc tớ nữa!”

Vệ Bắc ú ớ: “Ai giật tóc của cậu?”

“Cậu còn giật tóc tớ nữa, tớ sẽ mách bố cậu.” Diệp Sơ tuyên bố rất nghiêm túc.

Các bạn trong lớp đều biết bố Vệ Bắc rất ghê gớm, cậu nhóc này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi bố thôi. Thế nên nghe Diệp Sơ nói vậy, tất cả đều không nhìn được mà cười trộm. Vệ Bắc thấy thế lập tức nổi quạu.

“Cười cái gì mà cười?” Cậu quát các bạn rồi quay sang bảo Diệp Sơ: “Diệp Thừa Căn, cậu nghe cho rõ đây, vừa nãy tôi không hề giật tóc cậu. Sao cậu

không đổ tội cho thằng kia đi?” Vừa nói cậu vừa chỉ tay về phía Triệu Anh Tuấn ngồi sau lưng Diệp Sơ.

Triệu Anh Tuấn đeo đôi kính gọng đen trông chẳng khác gì nguyên thủ quốc gia, thấy Vệ Bắc hung hăng chỉ thẳng vào mình thì òa lên khóc: “Không phải tớ, cậu đổ oan cho tớ rồi... Hu hu hu...”

“Khóc cái gì mà khóc! Đồ ẻo lả!” Vệ Bắc quát Triệu Anh Tuấn rồi lại quay sang Diệp Sơ: “Dù sao thì cũng không phải tôi giật, cậu tin hay không thì tùy!” Nói xong, cậu cau có đùng đùng bỏ đi.

Vệ Bắc bỏ đi thật ư? Không phải đâu, cậu đi tìm hung thủ thực sự đây!

Rốt cuộc là thằng ranh nào dám bắt chước cậu bắt nạt Diệp Thừa Cân, nó không biết rằng chỉ mình cậu mới được bắt nạt con nhóc béo đó hay sao? Thằng nào dám bắt nạt người mà ông đây bắt nạt hả? Rõ ràng là muốn khiêu chiến hòng tranh giành ngôi vị “đại ca” trường Tiểu học Bò Câu Hòa Bình của cậu còn gì!

Làm sao mà nhịn nổi? Làm sao mà bỏ qua nổi? Thế là với tư cách đại ca trường học, Vệ Bắc tra hỏi một lượt tất cả những nghi phạm có khả năng gây án trong lớp, cuối cùng cũng tên ra hung thủ. Hóa ra đó là một thằng oắt loắt choắt chuyên gia gây rối của lớp. Xét thấy thằng nhóc xui xẻo ấy chỉ xuất hiện trong truyện này duy nhất một lần nên chúng ta miễn luôn việc đặt tên cho nó các bạn nhé. Đẳng nào nó cũng bị Vệ Bắc dạy dỗ một trận ra trò. Từ đó trở đi, không còn tên gây rối nào dám động đến một sợi tóc của lớp trưởng nữa. Tất nhiên những chuyện này về sau hẵng nói.

Từ sau chuyện đó, Vệ Bắc cực kì khoái chí. Giờ đây không kẻ nào trong lớp dám trêu chọc lớp trưởng nữa rồi, chỉ duy nhất một mình cậu được giật chiếc đuôi sam nho nhỏ đó thôi. Cậu có cảm giác vượt trội của sự độc chiếm bá đạo, cảm giác của một con hạc giữa bầy gà. Nhưng cảm giác đứng trên-thiên-hạ này không tồn tại được lâu, bởi vì Diệp Sơ cắt tóc!

Thực ra Diệp Sơ không hề muốn cắt tóc, nhưng mẹ của cô bé - với tư cách là người đứng đầu tiệm may Mỹ Lệ, gánh trên vai trọng trách dẫn đầu xu hướng, nâng cao thẩm mỹ của người dân thị trấn, đã dứt khoát dẫn con gái đến tiệm làm tóc, cắt kiểu đầu thịnh hành nhất thời bấy giờ: Đầu nắm Maruko.

Khuôn mặt Diệp Sơ vốn tròn, cắt đầu này trông lại càng tròn hơn, mái tóc mềm mượt buông xuống ôm lấy khuôn mặt trông cực kì xinh xắn đáng yêu. Các bạn nữ trong lớp thấy thế đều thích lắm. Chỉ vài ngày sau trong lớp đã xuất hiện những phiên bản đầu nắm mới. Một tháng sau, cả trường rộ lên phong trào đầu

nắm Maruko. Điều này khiến Vệ Bắc vô cùng buồn bực, giờ thì cậu cũng không thể kéo tóc Diệp Sơ nữa rồi, đến cả nạn nhân thay thế cũng gần như chẳng có luôn.

Thằng con hư nhà họ Vệ buồn bực không bút nào tả xiết. Sau mấy ngày buồn chán, cuối cùng cậu cũng thay đổi mục tiêu.

Không giật đuôi sam của lớp trưởng được nữa thì giấu vở bài tập của cô bé vậy.

Hôm đó, thầy giáo dạy Toán kiểm tra vở xem cả lớp có làm bài đầy đủ hay không. Kiểm tra đến bàn của Diệp Sơ thì chẳng thấy vở bài tập toán đâu. Cô bé lục tung cặp sách tìm mãi, cuốn vở vẫn biệt tích.

Khi đó, cô giáo dạy Toán của lớp nghỉ sinh em bé. Thầy giáo dạy thay là một người vô cùng nghiêm khắc. Thầy giáo Hoàng trước làm phòng Hành chính là một người cứng nhắc bảo thủ, thấy Diệp Sơ lật tới lật lui không thấy vở bài tập đâu, ông nghiêm mặt hỏi: “Em không tìm thấy thật hay giả vở không thấy hả?”

Những đứa trẻ khác nếu nghe thầy giáo nói vậy hẳn là đã kêu oan rồi. Nhưng Diệp Sơ chỉ ngẩng đầu, chớp mắt một cái rồi chân thành nói: “Em không tìm thấy thật ạ!”

“Đến trường để học mà không tìm thấy vở bài tập là sao? Em tìm bằng được cho tôi, nếu không sẽ phải chép lại toàn bộ!”

Các bạn trong lớp lần đầu tiên thấy lớp trưởng bị khó dễ, tất cả đều mở to mắt chờ xem rốt cuộc cô bé có bị phạt không?

Cuối cùng, đến tận lúc này, Diệp Sơ mới cảm thấy tủi thân. Rõ ràng vừa nãy còn thấy vở bài tập cơ mà, tại sao vừa quay đi đã biến mất rồi? Đúng lúc Diệp Sơ định mở cặp tìm lại lần nữa thì bỗng một cánh tay giơ lên.

“Thưa thầy, em biết ai cầm vở bài tập của lớp trưởng ạ.”

Bạn học Triệu Anh Tuấn nổi tiếng thỏ đế nhất lớp bất ngờ lên tiếng.

“Là bạn nào?” Thầy giáo Hoàng hỏi.

Triệu Anh Tuấn đúng là cậu bé nhút nhát. Cậu lấy hết dũng khí trả lời: “Em thấy bạn Vệ Bắc cầm vở bài tập của lớp trưởng ạ.”

Cậu vừa dứt lời, cả lớp đã đổ dồn ánh mắt về phía Vệ Bắc. Cậu nhóc chưa kịp đắc ý đã bị tóm rồi.

Kết quả của sự việc này là, Vệ Bắc bị thầy giáo Hoàng mắng cho một trận xối xả trước lớp, bị phạt chép một trăm lần phép tính bốn chữ số, làm xong phải đưa phụ huynh kí xác nhận.

Tính bốn chữ số thì có thể lén lút dùng máy tính, chữ kí phụ huynh thì có thể giả mạo, nhưng Vệ Bắc không nuốt nổi cục tức này. Ngày hôm sau, khi tan học, cậu chặn Triệu Anh Tuấn ngay tại con ngõ cạnh trường.

“Thằng ẻo lả này, dám cả gan chống lại ông hả? Mà không muốn sống nữa à?” Vệ Bắc dữ nắm đấm toan giáng xuống Triệu Anh Tuấn.

Lúc này Triệu Anh Tuấn đã sợ đến phát khóc rồi: “Hu hu hu... Đừng có du côn thế... Tôi sẽ mách thầy giáo...”

“Thằng ẻo lả này chỉ biết mách lẻo thôi, để tao xem từ nay về sau mày còn dám mách lẻo nữa không!” Vệ Bắc vừa nói vừa vung nắm đấm lên. Đúng lúc quyết định ấy, bỗng sau lưng có tiếng người hô: “Này, dừng lại!”

Nghe giọng là biết ngay Diệp Thừa Côn rồi.

Vệ Bắc tức giận, quay đầu lại hung hăng dọa nạt: “Diệp Thừa Côn, cậu đừng có chõ mũi vào việc của tôi, nếu không tôi đánh cả cậu đấy!”

Diệp Sơ không gan góc đến độ không hề sợ hãi, nhưng bao năm qua đã quen với việc bị thằng nhóc này dọa dẫm rồi nên cô bé lấy thân mình chắn giữa Triệu Anh Tuấn và Vệ Bắc, đồng dục cảnh cáo: “Này, không cho phép cậu bắt nạt các bạn!”

“Này cái gì mà này, tôi có tên!” Vệ Bắc tức xì khói, lòng tự ái của “đại ca” bé nhỏ bị tổn thương nghiêm trọng.

Thực ra cậu nhóc đâu có hay, rằng Diệp Sơ không hề cố ý gọi cậu là “Này”, chẳng qua cô bé không tài nào nhớ được tên cậu rốt cuộc là Vệ Đông, Vệ Nam, Vệ Tây hay Vệ Bắc nên đành gọi cậu là “Này” thôi.

Nếu thằng con hư nhà họ Vệ mà biết cô bé bị cậu bắt nạt ba năm trời mà vẫn chẳng thể thêm nhớ tên, chắc sẽ phải đập đầu vào gôi tự tử mất.